

ŠTO DRŽATI O NAŠIM CRKVAMA?

Djela apostolska govore da su Kristovi učenici bili postojani u nauci apostola, u zajednici, u lomljenju kruha i u molitvama (Dj 2, 42). Isus je obećao da će biti među onima koji se skupe u njegovo ime (Mt 18, 20). Prema mogućnostima kršćani su izabrali mjesta koja bi najbolje odgovarala za sastajanje i zajedničku molitvu. Liturgija posvećenja crkve ističe funkciju toga prostora.

Mi imamo svoje dužnosti prema crkvama. U tom pogledu ne smijemo se oslanjati na svoju fantaziju i osobne ukuse. Crkve su nam samo povjerene od Crkve, koja ima svoje zakone. Dakle, obnoviti crkvu ne znači razgoličiti je, sve iz nje izbaciti, opustjeti je. Napraviti crkvu ne znači podići banalnu prostoriju. Kršćanski puk ima pravo da u crkvi nađe takav ambijent koji će ga poticati »da traži ono što je gore« (Kol 3, 1).

Crkva mora na neki način označivati vjernicima nevidljivu stvarnost onoga što će on činiti u crkvi: zajedno slušati Božju riječ, sudjelovati u Kristovoj žrtvi, primati milost pobožanstvenjenja po sakramentima. Ukratko: anticipirajući živjeti životom Kraljevstva. Svaka crkva mora pokazivati i pružati nebesku radost naroda spašenih!

Crkve su znak i predvorje novog Jeruzalema (Okt 21, 2—5). Crkve nisu zato da budu sakrivene. Potrebno je da ih svaki prolaznik može vidjeti, ući u njih, u njima iskusiti stvarno (a ne u staklu) život u bratstvu i ljubavi. Treba da ljudi tu nađu objavu drugog svijeta, da otkriju istinu svijeta svih dana!

Crkva nije napravljena da sakrije »Presveti Sakrament«. Liturgijska reforma želi naše poglede skrenuti na bitno, na oltar, na žrtvenik, na oba stola. Na stol Riječi i na stol Kruha života. Ponegdje ništa više ne podsjeća niti pomaže pristup k tabernakulu, »šatoru« prisutnosti Tijela uskrslog Krista. Zanimariti svaku pažnju prema Euharistijskom Kristu izvan Mise znači izložiti se opasnosti oslabljenja dubokog smisla samog liturgijskog čina usmjerenog prema slavi Božjoj.

Kršćanstvo nije vezano na neko mjesto. Znamo to. Krist je više puta navijestio rušenje Hrama, te da je On sam pravi Božji stan (Iv 2, 19—22). Sveti Pavao razvija tu misao i tu nauku govoreći da je Crkva pravi Božji hram (1 Kor 3, 16—17; Ef 2, 20—22). Sva Božja pedagogija ide za tim da probudi u ljudima svijest za kult »u duhu i istini« (Iv 4, 21—24).

Što postaju naše Crkve? Definitivno se ne može pravo odgovoriti na to pitanje, ako se ne shvati što je Crkva!

Tako napisa 28. XI. 1976. marseilleski nadbiskup Mons. Roger Etchegaray, predsjednik Biskup. konferencije Francuske, u »L'Eglise aujourd'hui à Marseille«.

Priredio: Srećko Bošnjak